

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: واندانا شیوا*
برگردان از: داوود جلیلی
۰۶ جنوری ۲۰۲۱

واندانا شیوا، دانشمند، فعال محیط زیست، هوادار حق حاکمیت غذایی نویسنده هندی ساکن دهلی است.

حق حاکمیت غذایی: غذا و قحطی، زمین و معیشت

حق حاکمیت ۱ غذایی اولین آزادی است. غذا حق بنیادی است. این حق، بنیان حقوق زندگی دائمی در ماده ۲۱ قانون اساسی ۲ (در هند) است. حق حاکمیت غذایی به معنای استقلال ما به مثابه افراد، جامعه‌ها و کشورها. در غذای

خودمان است. غذا یک سیستم است. حق حاکمیت غذایی، حق حاکمیتی نظاممند است که در تمام ابعاد زندگی و هر نمودی از طرز حکومت و قانون ریشه دارد.

حق حاکمیت غذایی بر حق حاکمیت سرزمینی، حق حاکمیت بر بذر، حق حاکمیت بر دانش، و حق حاکمیت اقتصادی استوار است. این حق سیستم‌های تنظیمی را شامل می‌شود که از زمین و حقوق زمین، تنوع زیستی و حقوق بذر، دانش و حقوق دانش، و سیستم‌های تولید و توزیع، از حقوق کشاورزان و تولیدکنندگان، و از حقوق شهروندان برای دسترسی به غذای کافی، قابل تهیه و از لحاظ فرهنگی درخور، سالم و بهداشتی حفاظت می‌کنند. این حق، پرورش آن غذایی را در بر می‌گیرد که از لحاظ مواد تغذیه غنی و از لحاظ فرهنگی مناسب است. در دوران استعمار، امر مرکزی، نابودی حق حاکمیت غذایی بود. غذا در امپراتوری‌های معاصر هم امر مرکزی است.

امپریالیسم غذا

کیسینجر گفته بود «غذا یک اسحه است». جنگ نهائی، ایجاد وابستگی غذایی از راه نابودکردن حق حاکمیت غذایی است. استعمار، بر غارت زمین، استخراج منابع طبیعی از زمین، و فروش آن در بازار از طریق (اجاره/مالیات)، نابودکردن معیشت روستائی، و میراث قحطی بنا شده بود.

قبل از استعمار، در فرهنگ هند و فرهنگ‌های بومی سراسر جهان، زمین، مالکیت اشتراکی و نه دارائی خصوصی بود. همان طور که دارامپال (تاریخدان هندی متولد ۱۹۲۲ م) نوشته است، جامعه روستائی، بر زمین و استفاده از آن تفوق داشت. جامعه محلی بالاترین مقام صالحی بود که برای استفاده از زمین تصمیم می‌گرفت. حق بر زمین، طبق سنت و تکرار، ابدی و ارثی بود. بریتانیا، ساختارهای دموکراتیک، متنوع، و غیر متمرکز اداره خودگردان سنتی حاکم بر حقوق زمین و حقوق استفاده از زمین را نابود و با نهادینه کردن زمین‌داری، حقوق مالکیت خصوصی را تحمیل کرد.

همان‌طور که سر ویلیام ویلسون هانتز (تاریخدان و آمارشناس اسکاتلندی ۱۸۴۰-۱۹۰۰ و عضو خدمات غیر نظامی هندی در امپراتوری بریتانیا در هند -م) در فرهنگ سلطنتی نوشت: «دولت [استعماری] هند صرفاً مسؤول جمع‌آوری مالیات نیست. وظیفه یگانه آن، محافظت از شخص و دارائی است. سیستم حکومتی آن بر این نظر استوار است که قدرت بریتانیائی یک استبداد پدرسالاری است، که از یک نظر، مالک تمام خاک کشور است.»

لرد کورنوالیس (جنرال تحکیم‌کننده حاکمیت بریتانیا در شبه جزیره هند -م) در سال ۱۷۹۳ با چرخش قلمی، با صدور فرمان اسکان دائمی، رعایا را از حق تصرف زمین محروم کرد، و ۲۰ میلیون کشاورز خرده‌پا و حاشیئی و روستائیان را به بندگی زمین‌دارهائی در آورد که از سوی بریتانیا برای استثمار نسل‌کشانه (اجاره/مالیات) آفریده شده بودند. ۳ ورق‌پاره منتشر شده در انگلستان اجازه می‌داد اقتصاد و فرهنگ غنی هند، توسط تعدادی بازرگان ماجراجو غارت شود. شرکت هند شرقی، با خشونت، بر تجارت در حال شکوفائی ادویه‌جات و پارچه بافی هند که ۲۵ درصد از اقتصاد جهان را تشکیل می‌داد، مسلط شد. زمانی که بریتانیا هند را ترک کرد، سهم ما به ۲ درصد از اقتصاد جهان رسیده بود و به سرزمینی سوراخ سوراخ شده از قحطی و فقر تبدیل شده بودیم.

طبق یافته‌های اوتسا پانتانیک^۴، «زخم‌های مستعمره سازی، با وجود آن‌که بریتانیا بیش از ۷۰ سال پیش هند را ترک کرد، همچنان باقی است. بین سال‌های ۱۷۶۵ و ۱۹۳۸، خروج ثروت از هند، با مقیاس قرارداد دادن درآمدهای صادرات هند، و اضافه کردن بهره ۵ درصدی آن، به ۹.۲ تریلیون پوند (۴۵ تریلیون دالر) بالغ می‌شود.»

پانتایک می‌گوید در حالی که مردم هند به خاطر سوءتغذیه و بیماری‌های متعدد دیگر مانند بیماری‌های ناشی از «مگس‌ها» (بیماری‌های وبا، سیاه زخم، ورم ملتحمه پوستی، اسهال، آلودگی مواد غذایی) می‌مردند، بریتانیایی‌ها به تله کردن پول ناچیزی که هندیان فقیر به سختی به دست می‌آوردند ادامه می‌دادند. اوتسا می‌گوید «در سال ۱۹۱۱ انتظار عمر، تنها ۲۲ سال بود». او می‌گوید بریتانیا دانه‌های غذایی را صادر و مالیات‌های گزافی تحمیل کرد، که در نتیجه، قحطی را در هند گسترش، و قدرت خرید را کاهش داد. مصرف سرانه سالانه مواد غذایی که در سال ۱۹۰۰، دوصد کیلوگرم بود، در طی سال‌های جنگ جهانی دوم در سال ۱۹۴۶ به ۱۳۷ کیلوگرم کاهش یافت. ۵ طی استعمار بریتانیا ۴۵ تریلیون دالر از هند به انگلستان منتقل شد. در دوران حاکمیت استعماری بین ۴۰-۶۰ میلیون نفر هندی از قحطی مردند.

بهره‌کشی استعماری، همراه با الغای حقوق خلق‌های بومی بر زمین و منابع آنها، بر فرهنگ‌های آنها و خود زندگی ادامه یافت. وقتی مستقل شدیم، سیاست‌های ما بر حق حاکمیت غذایی و خودکفائی غذایی متمرکز بود. ما از زمین‌داری رها شدیم و برتری کشاورزان خرده پا را دوباره برقرار کردیم. ما با تصویب قانون کالاهای اساسی ۶ که من مایلیم آن را «قانون رهائی از قحطی» بخوانم، به احتکار و زمین‌خواری برای سود پایان دادیم. ما فروشگاه‌هایی با قیمت مناسب برای تضمین غذا برای همه ایجاد کردیم و با تنظیم کارپایه کشاورزی و بازارها، قیمت‌های مناسبی برای کشاورزان فراهم آوردیم.

ما حق حاکمیت غذایی خود را، با فراهم کردن اسباب تأمین معیشت برای کشاورزان خرده پا و امنیت غذایی برای شهروندان هندی اصلاح کردیم.

برای ساختن هند پسا استعمار، مستقل، و آزاد از گرسنگی، امنیت غذایی به عنوان عرصه کلیدی برای سیاست و دخالت برنامه‌ریزی شده با تمرکز همه جانبه روی تخفیف فقر، برابری جنسی و توسعه پایدار تعریف شد. امنیت غذایی هنگامی معنا دار است که هم تولید غذا و هم توزیع آن برای همه، در زمان‌های عادی و زمان‌های بحران، بسنده باشد.

جهانی‌سازی شرکتی، و مقررات زدائی به‌مثابه مستعمره سازی دوباره

اقدام به بازسازی استعمار، در سال ۱۹۹۱ با تعدیل ساختاری بانک جهانی و صندوق بین‌المللی پول، و اسناد دانکل ۷ توافق‌نامه عمومی تعرفه و تجارت («گات») که در سال ۱۹۹۵ به سازمان تجارت جهانی تبدیل شد) آغاز گشت. در میانه دهه ۱۹۶۰، بانک جهانی و دولت امریکا، انقلاب سبز گران‌قیمت کیمیائی را تحمیل کردند، که بر نهاده‌های صنعتی کیمیائی استوار است. تا دهه ۱۹۹۰، هند ۹۰ میلیارد دالر بدهی داشت که یک سوم آن به وام‌های زیرساختی انقلاب سبز مربوط بود. بانک جهانی در سال ۱۹۹۱، بسته تعدیل ساختاری را بر هند تحمیل کرد.

تعدیل ساختاری و تجارت آزاد شرکتی، سیستم‌های مقررات‌زدائی هستند. آنها از توانمندی و اقتدار مؤسسه‌های مالی جهانی و شرکت‌های بزرگ مانند مونسانتو، کارگیل و پیپسی برای ازکار انداختن قوانین مستقل کشورها استفاده می‌کنند؛ قوانینی که برای حفظ حق حاکمیت غذایی این کشورها به اجراء گذاشته می‌شوند. نابود کردن مقررات دموکراتیک و همگانی، به قاعده شرکتی تبدیل می‌شود. من همیشه به جهانی‌سازی شرکتی به‌مثابه بازسازی استعمار و بازگشت حاکمیت شرکت هند شرقی بریتانیا اشاره کرده‌ام.

هند قدیمی‌ترین تمدن کشاورزی زنده جهان است. یک چهارم کشاورزان جهان هندی هستند. هر مبارزه‌ای برای آزادی هند، از قیام ۱۸۵۷ علیه شرکت هند گرفته تا جنبش چامپاران ساتیاگراها (شورش کشاورزان هندی در ۱۹۱۷ به رهبری گاندی که از لحاظ تاریخی شورش مهمی در مبارزه هند برای آزادی تلقی می‌شود -) علیه کشت اجباری

ایندیگو (برگ‌هایی که از آنها رنگ ارغوانی استخراج می‌شود -م) به‌ربری روستائیان بوده است. شرایط بانک‌جهانی و حاکمیت سازمان تجارت جهانی، اخلاق مدنیت ما «آناداتا سوخیباوا» (به‌معنای «شاد باد آن که غذای مرا فراهم می‌آورد» -م) را خراب کرده است. اصلاحات نئولیبرالی با تمرکز صرف بر سودهای شرکتی، با تهدید زندگی و معیشت کشاورزان، نه تنها به بحران وجودی عمیقی برای آنها، برای بحران غذا و برای سیستم کشاورزی منجر شده، بلکه با راندن یک چهارم هندی‌ها به گرسنگی، و سوءتغذیه شدید یکی از هر دو کودک هندی، گرسنگی فوق‌العاده‌ای ایجاد کرده است. از کار انداختن قانون کالاهای اساسی، به تاجران اجازه می‌دهد تا دانه‌های غذایی را احتکار، و روی قیمت‌های مواد غذایی سوداگری کنند. احتکار دانه‌های غذایی، انحصارات شرکتی را پدید می‌آورد. کشاورزان با قیمت‌های پایین خرید محصولاتشان، و شهروندان با افزایش قیمت خرید مواد غذایی، استثمار می‌شوند.

با برنامه تعدیل ساختاری ۱۹۹۱ برای از کار انداختن چهارچوب تنظیمی هند -که امنیت و حق حاکمیت غذایی ما را حفظ می‌کند و هند را به صورت حقیقی متکی به خود می‌سازد- مقررات‌زدائی به هند تحمیل شد. مقررات‌زدائی به شرکت‌ها اجازه می‌دهد بر سیستم غذایی مسلط شوند. عوامل مقررات‌زدائی معرفی شده در مشروط سازی‌های تعدیل ۱۹۹۱ شامل این موارد هستند:

۱. آزادسازی واردات کود و برداشتن مقررات تولید و توزیع داخلی کودها؛ ۲. لغو مقررات محدود کننده زمین؛ ۳. لغو یاران‌ها بر برق و اعتبار آبیاری و در نتیجه ایجاد شرایطی برای تسهیل بازرگانی روی حقوق کانال آب آبیاری؛ ۴. حذف مقررات گندم، برنج، نیشکر، پنبه، روغن خوراکی و صنایع دانه‌های روغنی؛ ۵. از کار انداختن سیستم امنیت غذایی؛ ۶. لغو کنترل بر بازارها، تاجران، و واسطه‌ها، و لغو کمک‌های مالی به تعاونی‌ها؛ ۷. لغو قانون کالاهای اساسی؛ ۸. لغو ممنوعیت عمومی بر سلف‌خری؛ ۹. لغو کنترل بر دفاتر دارائی؛ ۱۰. لغوکنترل‌های گزینشی اعتبار روی دفاتر مالی؛ ۱۱. رفتار با تعاونی‌های کشاورزان، همسان با بخش خصوصی.

عوامل نقل شده از برنامه تعدیل اقتصادی، دستورالعمل‌هایی برای از کار انداختن مقررات دولت برای غذا و کشاورزی است که هند پس از کسب استقلال برای حفظ حق حاکمیت غذایی، خودکفائی غذایی و حقوق ذاتی همه مردم به اجراء گذاشت.

مونسانتو برای برقراری انحصار بذر تلاش کرده است. اما ما با استثناء کردن بذرها از انحصارپذیری، از حق حاکمیت بذر خود محافظت کرده‌ایم. ماده ۳ زلایحه حق امتیاز، از به انحصار درآمدن «گیاهان و جانوران به طورکلی، یا هر بخش وابسته دیگری -جز میکرو ارگانسیم‌ها، اما- شامل بذرها، و روندهای اساسی بیولوژیک برای تولید یا تکثیر گیاهان و جانوران» جلوگیری می‌کند.

ما برای به‌رسمیت شناختن کشاورزان به عنوان پرورش دهندگان و دفاع از حق جدائی‌ناپذیر آنها برای نگه داشتن، مبادله، پرورش و فروش بذرهاشان، لایحه حفظ تنوع گیاه و حقوق کشاورزان را به اجراء گذاشتیم. این قانون مانع از آن شد که شرکت پیسی از کشاورزان هندی به‌خاطر ذخیره بذرها سبب زمین‌شان شکایت کند.

مجلس و جنبش کشاورزان سه دهه است که از دستیابی منافع شرکت‌های جهانی به هدف نابود کردن حق حاکمیت بذر، حق حاکمیت غذایی و خودکفائی جلوگیری کرده‌اند.

درسال ۲۰۲۰، تحت فشار قدرت‌های جهانی که از سال ۱۹۹۱ آغاز شده بود، قانون کالاهای اساسی برای تنظیم انبارکردن مواد غذایی و جلوگیری از احتکار، تغییر کرد و مواد غذایی را از شمول قانون خارج کردند. با قانون (ترویج و تسهیل) تجارت و بازرگانی فرآورده‌های کشاورزی سال ۲۰۲۰، قوانین دولتی برای تنظیم بازارها و بازرگانان لغو شد.

یک قانون جدید کشاورزی با عنوان توافق‌نامه «اختیار و حفاظت» کشاورزان روی تضمین قیمت و خدمات مزروعی سال ۲۰۲۰، در را به‌روی غول‌های شرکت‌های کشاورزی، شرکت‌های بازرگانی الکترونیک و شرکت‌های فرآوری غذا باز می‌کند تا کشاورزان را به بردگان جدید شرکت‌های کشاورزی چند ملیتی مانند بایر و مونسانتو، کارگیل و پیسی کولا، آمازون و وال‌مارت و شراکت‌هایی که با کمپانی‌های هندی برای قبضه راحت بازار هند ایجاد می‌کنند، تبدیل کند. آنها به‌عنوان «زمین داران» جدید ظهور می‌کنند تا نه تنها غذا و استفاده از زمین، بلکه استفاده از آب و بذرها را هم کنترل کنند. آنها کشاورزان را به دام خرید نهاده‌های گران‌تر، و رشد کشت تک محصولی مواد اولیه‌ای می‌اندازند که خودشان (آن کالاها را) ارزان می‌خرند.

بحران کشاورزی و بحران معیشت کشاورزان

مدلی بر اساس افزایش هزینه‌های تولید و کاهش قیمت محصولات شکل گرفته که کشاورزان را در تله بدهی گرفتار، و آنان را وادار به خودکشی می‌کند. با وجود این واقعیت که کشاورزان خرده‌پا، به ویژه زنان، غذای جهان را تأمین می‌کنند، آنان با یورش کشاورزی صنعتی شده جهانی‌سازی شده، در حال امحاء هستند. ۸ اکثر کشاورزان به این خاطر که شرکت‌های کشاورزی آنها را به بذرها پر هزینه، ماشین آلات، و مواد کیمیایی وابسته کرده‌اند گرفتار بدهی هستند. تله بدهی بر این استدلال نادرست استوار است که خریدن نهاده‌های گران قیمت، بهره‌وری را افزایش خواهد داد. اما یک سیستم تولیدی که هزینه‌های گزاف نابودی اکولوژیک و نابودی سلامت را نادیده می‌گیرد، و هزینه‌های اجتماعی و اکولوژیکی را به حساب نمی‌آورد، هنگامی که حسابرسی هزینه واقعی انجام می‌شود، و کل هزینه‌ها به حساب می‌آیند، بهره‌وری منفی دارد. از سال ۱۹۹۵ تاکنون بیش از ۴۰۰.۰۰۰ کشاورز دست به خودکشی زده‌اند. ما بر اساس داده‌های رسمی، هزینه‌های اجتماعی و اکولوژیکی کشاورزی صنعتی در هند را بالغ بر ۱.۳ تریلیون دلار در سال برآورد کرده‌ایم. ۹

افزایش قیمت غذا و گرسنگی

هر دقیقه یازده نفر از گرسنگی می‌میرند. وضعیت اضطراری گرسنگی، در نتیجه کووید و قرنطینه تشدید شده است. برنامه جهانی غذا هشدار داده که وقوع «همه‌گیری گرسنگی»، زندگی و معیشت ۲۵۰ میلیون نفر را در معرض خطر فوری قرار خواهد داد.

بر اساس اعلام برنامه جهانی غذا، بیش از یک میلیون نفر در آستانه قحطی قرار دارند و در سه ماه آینده (این مقاله در تاریخ ۲۴ مرداد [اسد] منتشر شده است) ممکن است هر روز ۳۰۰.۰۰۰ نفر قحطی‌زده از گرسنگی بمیرند. گزارش آکسفام درباره «ویروس گرسنگی» آشکار می‌کند که از گرسنگی مربوط به کووید-۱۹، افراد بیشتری خواهند مرد تا از خود بیماری. در حالی که مردم، هم در کشورهای غنی و هم در کشورهای فقیر دچار گرسنگی می‌شوند، شرکت‌های بزرگ غذایی و کشاورزی سودهای بیشتری کسب می‌کنند.

«بیماری همه‌گیر، آخرین بدبختی میلیون‌ها نفری است که از قبل با تأثیرات جنگ، تغییرات اقلیمی، نابرابری، و سیستم غذایی گسسته‌ای که میلیون‌ها نفر از تولیدکنندگان و کارگران مواد غذایی را فقیر کرده است، مبارزه می‌کنند. با این حال، بالائی‌ها به کسب سود ادامه می‌دهند: هشت شرکت بزرگ مواد غذایی و نوشابه سازی از ماه جنوری-زمانی که بیماری همه‌گیر در سراسر جهان گسترده شد- بیش از ۱۸ میلیارد دلار به سهامداران خود سود پرداخت کرده‌اند: ده

برابر بیش از آن مبلغی که ملل متحد برای جلوگیری از به گرسنگی کشیده شدن مردم در ایام کووید-۱۹ درخواست کرده بود.» ۱۰

در شیوه مسلط کشاورزی، نزدیک به یک میلیارد نفر به صورت ساختاری گرسنه هستند؛ و این گرسنگی عمدی است. ۱۱ در شاخص گرسنگی جهانی سال ۲۰۱۸، هند با امتیاز ۳۱.۱ در بین ۱۱۹ کشور مورد بررسی، در جایگاه ۱۰۳ قرار داشت. در سال ۲۰۲۰، در بین ۱۱۷ کشور مورد بررسی، بعد از بنگله دیش، پاکستان و نپال در جایگاه ۱۰۲ قرار داشت. در هند، از هر چهار نفر، یکی گرسنه می‌ماند و از هر دو کودک هندی، یکی دچار سوءتغذیه است. ۱۲

مردم به همان دلیلی گرسنه‌اند که کشاورزان را به خودکشی وا می‌دارد: غارت کشاورزی از سوی شرکت‌های جهانی که سود را بر مردم مقدم می‌دارند. سودهای آنها بالا می‌رود در حالی که درآمد کشاورزان کاهش می‌یابد و قیمت مواد غذایی افزایش می‌یابد.

از سال ۲۰۲۰، در سطح جهانی، شاخص قیمت غذا تقریباً ۴۰ درصد بالا رفته است. قیمت کالاهای اساسی مانند حبوبات و روغن‌های خوراکی در هند، در حال افزایش هستند. بهای روغن‌های خوراکی در سال گذشته بیش از ۶۲ درصد افزایش یافته بود.

حق بر غذا یک حق بنیادی بشر است

بانک جهانی، سیستم امنیت غذایی ما را که مبتنی بر تهیه عمومی و یک سیستم توزیع همگانی بود، از کار انداخت. سیستم توزیع عمومی، یکی از قاطع‌ترین عوامل سیاست غذایی و سیستم امنیت غذایی در کشور بوده است. این سیستم پس از قحطی سال ۱۹۴۳ در بنگال، و نیز به عنوان اقدام جنگی در طی جنگ جهانی دوم، به مثابه سیستم جیره بندی آغاز شد. سیستم در طی سال‌ها، با پدیدار شدن به عنوان پایه‌ای برای تسکین فقر، به صورت فوق‌العاده‌ای گسترش یافت و به خصیصه‌ای دائمی در اقتصاد غذای هند تبدیل شد.

شبکه توزیع عمومی در هند، با شمول نزدیک به ۴۵۱،۰۰۰ فروشگاه عرضه به قیمت مناسب، برای توزیع کالاهایی به ارزش بیش از ۱۵۰ میلیارد روپیه، برای حدود ۱۸۰ میلیون خانوار در سراسر کشور، شاید بزرگترین شبکه توزیع از نوع خود در جهان است. سیستم شبکه توزیع عمومی یک سازوکار جیره‌بندی است که خانوارها را از طریق سیستم توزیع همگانی، مستحق دستیابی به کالاهای اساسی مانند برنج، گندم، شکر، نفت سفید و روغن‌های خوراکی به نرخ‌های سوبسیدی می‌داند. مسئولیت اداره آنها بین دولت مرکزی و دولت‌های ایالتی مشترک است. دولت مرکزی ذخیره مواد و تدارکات دانه‌های خوراکی را به عهده دارد و هزینه این عملیات را می‌پردازد، در حالی که دولت‌های ایالتی دانه‌های خوراکی را حمل و آنها را برای خرده‌فروشی در فروشگاه‌های سیستم توزیع عمومی عرضه می‌کنند.

یک سیستم توزیع عمومی، به تهیه عمومی دانه‌های خوراکی و تنظیم قیمت نیاز دارد. دستکاری و احتکار برای منافع تعداد محدودی شرکت‌های کشاورزی قدرتمند، صرفاً تهدیدی برای معیشت کشاورزان خرده‌پا نیست، بلکه تهدیدی برای سیستم توزیع عمومی، حق بر غذا، و حق حاکمیت غذایی ۱.۳۶ میلیارد جمعیت هندی است.

ما یک قانون امنیت ملی غذایی داریم (قانون حق بر غذا)، اما این قانون بدون رشد غذای کشاورزان و تهیه همگانی غذا، معنایی ندارد. آمریکا که از غذا به عنوان اسلحه استفاده می‌کند، در سازمان تجارت جهانی، هند را بر سر تهیه همگانی و سهام عمومی در قانون امنیت غذایی مورد تعقیب قرار داده است. ۱۳

فن‌آوری بزرگ و برنامه‌های بزرگ کشاورزی، برای یک امپراتوری بر روی بذر، غذا و زمین‌های ما

سلاطین فن‌آوری بزرگ، اکنون با کشاورزی دیجیتال، به بذر، غذا و زمین‌های ما چشم دوخته‌اند. چشم‌انداز خیالی آنها «کشاورزی بدون کشاورزان» و «مزرعه آزاد از غذا» برای چلانیدن و استخراج سود از هر جریب زمین و هر لقمه غذایی است که ما می‌خوریم.

بیل گیتس می‌خواهد کشاورزی جهان را با یک آنتی ژن، و بذرهانی را با همکاری تحقیقات جهانی برای تأمین غذا (CGIAR) کنترل کند تا اختیار بذرهانی جهان را در دست بگیرد. او در حال پیش بردن نقشه‌برداری دیجیتال ژنتیک برای کسب حق امتیاز روی بذرها در بانک‌های ژن است. ۱۴

او برای به‌دست آوردن کنترل غذا از طریق کشاورزی دیجیتال و غذای ساختگی آزمایشگاهی تلاش می‌کند. او در عین حمله به کاشت برنج در هند، که ما بذر ۲۰۰.۰۰۰ نوع از آن را فرآوری کرده ایم، «برنج طلایی مورد مهندسی ژنتیکی قرار گرفته» را که ۸۰ حق امتیاز مربوط به‌خود را دارد، ترویج می‌کند.

انقلاب سبز و کشاورزی صنعتی، به تهی کردن مواد مغذی در محصولات کمک کرده‌اند. او از طریق حمایت از ائتلاف جهانی برای تغذیه بهبود یافته (GAIN)، این خسارت را تشدید می‌کند. من این را فاشیسم غذایی می‌خوانم: نابود کردن بدیل‌های مردمی برای حق حاکمیت غذایی و تحمیل غذای خطرناک و ناسالم به مردم، فقط برای حداکثر کردن سود و کنترل بر غذا.

گوشت مصنوعی که کباب کردن آن غیرممکن است و من آن را «غذای جعلی» می‌نامم، ۱۴ حق امتیاز دارد. غذای جعلی یک معدن طلا است. غذای جعلی به تغذیه مردم یا نجات سیاره ربطی ندارد. ۱۵

گیتس و میکروسافت درگیر دیجیتالی کردن پرونده‌های زمین، اطلاعات خاک، داده‌های بیمه و اطلاعات اعتبار موجود، در دست کسانی هستند که برای تبدیل شدن به زمین‌داران جهانی تلاش می‌کنند. گیتس در حال برنامه‌ریزی برای یک جهان کشاورزی به عنوان جهان کشاورزی گیتس است. گیتس بزرگ‌ترین مالک زمین کشاورزی در امریکا است. میکروسافت کنترل اطلاعات زمین کشاورزان هند را در دست داشته است. ۱۶ حتی همایش سیستم‌های غذایی ملل متحد برای مطرح کردن دستورکار شرکتی تحت فشار قرار گرفته بوده است. ۱۷

در بستر امپریالیسم جدید غذایی، ما به یک آزادی غذای جدید و جنبش حق حاکمیت غذایی برای دفاع از حق تضمین شده از سوی قانون اساسی و اجتناب از قحطی و بردگی غذایی نیاز داریم. حق حاکمیت غذایی حقی مادرزادی ماست.

منبع:

۱. به معنای قدرت و حق اداره خود بدون دخالت خارجی - مترجم
۲. ماده ۲۱ قانون اساسی هند اشعار می‌دارد که «هیچ فردی نمی‌تواند از زندگی و آزادی فردی خود جز بر اساس رویه برقرار شده از سوی قانون محروم شود.» از این رو ماده ۲۱ دو حق را حفظ می‌کند: ۱- حق زندگی ۲- حق آزادی فردی - مترجم

3. Vandana Shiva, Radha Holla Bhar "An Ecological History of Food and farming in India" vol 2 "Sharing the Earth's Harvest : Creating Abundance or Scarcity "Research Foundation for Science Technology and Ecology", 2005.

۴. اوتسا پاتنایک اقتصاددان مارکسیست هندی و همسر پرفسور پرابات پاتنایک است. او از سال ۱۹۷۳ تا سال ۲۰۱۰ که بازنشسته شد، در مرکز مطالعات و برنامه ریزی اقتصادی در دانشکده علوم دانشگاه جواهر لعل نهرو در دهلی تدریس می کرد. – مترجم

5. “How much money did Britain take away from India? About \$45 trillion in 173 years, <https://www.businesstoday.in>says top economist”, Nov 19, 2018,

۶. قانون کالاهای اساسی قانونی است که پارلمان هند تصویب کرد تا تحویل کالاها یا محصولات معینی را که در صورت احتکار یا بازار سیاه، تأمین آنها می تواند روی زندگی مردم تأثیر بگذارد، تضمین نماید. این کالاها، مواد غذایی، دارو، سوخت و غیره را در بر می گرفت. مترجم

۷. آرتور دانکل، رئیس سازمان تعرفه و تجارت بود. «اسناد دانکل»، به دور مذاکرات در اروگوئه اطلاق میشود که توافق «گات» را نهائی کرد.

8. “Agribusiness Is Devastating to Family Farmers, Rural Communities, and the <https://www.actionaidusa.org>.-Environment”,

9. Vandana Shiva, Vaibhav Singh, Wealth per Acre, Natraj Publishers. “Farm debt crisis: 70% of agricultural families spend more than they earn”, 27 June, <https://www.business-standard.com>2017,

10. “The hunger virus: how COVID-19 is fuelling hunger in a hungry world”, 9 July <https://www.oxfam.org>2020,

11. Hunger by Design in Vandana Shiva, Making Peace with the Earth, Women Unlimited.

12. Hunger by Design in Vandana Shiva, Making Peace with the Earth, Women Unlimited.

13. Prof. Ganesh Hingmire, Mr. Paresh Chinchole “Position Paper on Public Stockholding, <https://www.wto.org>Food Security And India”,

<https://www.navdanya.org>14. “Reclaim The Seed”, The Vandana Shiva blog,

<https://navdanyainternational.org>15. “Lab Made Breast Milk And Lab Made Meat”,

16. “Revealed: Ministry of Agriculture’s MOU with Microsoft on the Agristack. Urgent need <https://internetfreedom.in>for transparency and consultation!”,

17. “UNFSS – Where Multinationals Continue to Design our Food Systems and Control our <https://navdanyainternational.org>Diets”,

[Food Sovereignty: Food and Famine, Land and Livelihoods – Janata Weekly](#)

دانش و امید، شماره ۸، آبان [عقرب] ۱۴۰۰